## IT epellb



Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

ЗАХИСНА СМУГА ТОВАРИША НЕДБАЙЛЕНКА

(Чи захистить вона його від неприємностей, Перець гарантувати не може).



### ЛИСТ КЕРУЮЧОМУ РЕСПУБЛІКАНСЬКИМ ТРЕСТОМ «УКРСІЛЬЕЛЕКТРО» тов. ОДИНЦОВУ

Здоровенькі були, Василю Єгоровичу!

ЯВІТЬ собі на хвилину, що Ви не керівник республіканського тресту «Сільелектро», а голова колгоспу «Переможець», Глухівського району на Сумщині. Уявили? Тепер уявіть собі, що члени Вашої артілі задумали хороше ді ло — електрифікувати своє село. «А доки ж ми каганцями будемо світити, — сказали колгоспники. — Артіль наша міцна,

урожаї збираємо хороші, в касі теж не одна тисяча шеле-

стить. Пора й свою електростанцію мати».

Ще уявіть, Василю Єгоровичу (пробачте, ми вже Вас зовсім замучили), що це було в 1947 році. Ідуть Ваші представники в Сумську контору «Сільелектро» й складають відповідну угоду. Згідно цієї угоди одна сторона, яка далі скорочено іменується «Сільелектро», робить проекти колгоспної гідроелектростанції і електрифікації села, а друга сторона, яка далі скорочено іменується колгосп «Переможець», пла-

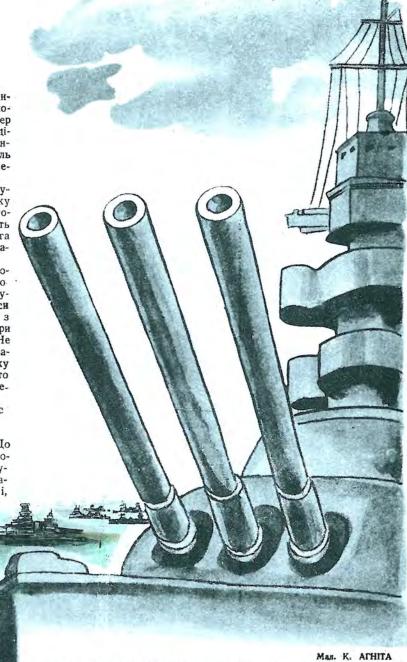
тить за це першій стороні 9700 крб.

Все, як бачите, честь честю. Ви вибираете місце під гідроелектростанцію, думаєте, де і який будматеріал закупити, прикидаєте, що й кому доручити, куди й кого послати. В цей час в «Сільелектро» теж думають і прикидають. Думають, як виудити з Вашої колгоспної каси 9700 карбованців ще до здачі проектів, прикидають, кого послати з цією місією у колгосп «Переможець». Вибір впав на працівника контори Колесникова. Цей, мовляв, все може, цей вхоркає кого завгодно. Не перший раз! Приїжджає в село Колесников і починає біля Вас увиватись, як провінціальний жених у старих водевілях. То з того боку зайде, то з того, то солов'єм заллеться про Ваше добре серце, зітхне й поскаржиться, як тяжко працювати над проектами, коли наперед не платять грошей.

Але характер, Василю Єгоровичу, Ви маєте. нівроку, твердий, і Колес

никову не вдасться Вас об'єгорити.

— Давайте проекти, дамо гроші! — сказали Ви.
— Умгу... — сказав Колесников. — Умгу... — Помугикав і поїхав. Що мало значити оте таємниче «умгу», Ви довідуєтесь у лютому 1949 року, коли за рішенням нарсуду Глухівського району з колгоспу стягну-ли 9700 крб. на користь Сумської контори «Сільелектро», за проектами якої, начебто, у Вас збудована першокласна гідроелектростанція і, начебто, вже цілий рік вона освітлює село.



Далекосхідний флот США продовжує лишатися в китайських водах.

Вам темніє в очах від цієї новини. «Що це — поганий сон, чи явне, безсоромне шахрайство? Де ж ті проекти, де та міфічна гідростанція? Оце так — «умгу!» — обурюєтесь Ви всіма фібрами своєї чесної душі, посилаючи найніжніші побажання на адресу ловкачів із Сумської контори «Сільелектро».

Отак обурювався, про що й написав власноручно до Перця, справжній голова правління колгоспу «Переможець» товарнш Тимошенко, -

живий свідок вищезгаданої обурливої історії.

Повірте, шановний товаришу Одинцов, що ми не насмілилися б турбувати Вас, якби ця історія була досадним винятком. Редакційна пошта переконує нас в тому, що у Вашому господарстві далеко не все в порядку. В деякі обласні контори «Сільелектро», як метелики на вогонь поэлітались всілякі ділки, хапунці, любителі легкого заробітку, які гальмують велику й благородну справу сільської електрифікації і, скажемо прямо, — підривають авторитет Вашої поважної установи. Погана вівця всю отару псуе!

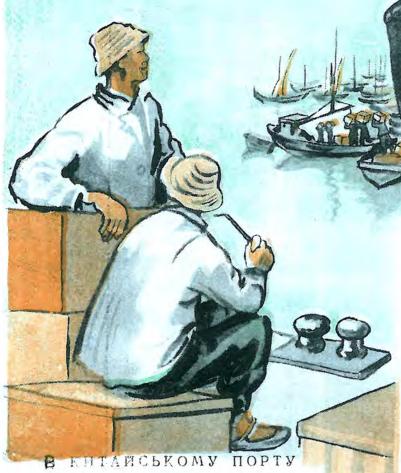
Від усієї душі радимо Вам, Василю Єгоровичу: закачайте рукави, візьміть добрячу мітлу і... Та, власне, Ви й самі знаете, що в таких випадках роблять добрі хазяїни. Коли не заперечуватимете, — ми допоможемо. Як сказав Павло Григорович Тичина, Ви з того кінця, ми з цього кінця, і подякують нам колгоспні електрифікатори за цю невеличку послугу. Привіт Вам і найкращі побажання від щирого серця!

Від Вашого ПЕРЦЯ.

### нотатки нашого оглядача

Квіслінг і теперішній норвезький міністр закордонних справ Лангене одне і те ж. Квіслінг був квіслінгом, що працював на німців. Ланге — квіслінг, що працює на англо-американців.

З Бізонії повідомляють, що в американській зоні оголошено про закінчення денаціфікації. Можна догадатися, чим викликано це: останнього заслуженого гестапівця влаштували на теплу посаду.



- Ну, нас «на пушку» не візьмеш!



### ДЕВ'ЯТЬ СМЕРТНИХ ГРІХІВ

Сучасні англійки, мабуть, і не підозрюють, що порушують закон, прийнятий у 1770 році і досі ще не скасований: «Жінки не повинні спокушати чоловіків або обманом втягати їх до одруження, вживаючи духи, фарбу, косметику, віск, вставляючи штучні зуби, носячи фальшиві коси, високі каблуки, корсети або накладні боки».

## RHXI ЦИВІЛІЗАЦІЯ

### БЕРЕЖІТЬ шлунок

Картини ці чарівні і малоэрозумілі. Водночас деякі з них настільки натуралістичні, що не радимо їх дивитися людям з слабим шлунком.

(«АРТ МЕГЕЗІН» — рецензія на картини художника Д. Грея).

### «НЕЩАСНИХ ВИПАДКІВ НЕ БУЛО»

«Музичні твори Кейджа — це серія несподіваних шумів, які нагадують шкрябання ложкою по сковороді, або ножем по склу і сичання та хрипіння старовинного дідівського годинника. Ми часто чуємо подібні звуки, коли граемо на зовсім розстроєному роялі... Деякі нервові глядачі змушені були поспішити залишити зал до закінчення концерту, але, на щастя, нещасних випадків не було».

(«МІЗІКАЛ КУР'ЄР» — рецензія на





### ВІКТОРИНА САДИСТА

- Хто убив гостя і не сказав навіть амінь?
- 2. Хто убив доктора в панталонах?
  3. Кому відрубали голову після падіння завіси?
  - Де герой убивае старуху сокирою?
- 5. Хто дозволив померти чоловікові і не допоміг йому?
- 6. Де герой душить дівчат тому, що в них м'яке волосся?
- Хто отруїв свого брата?
- 8. Де персонаж п'єси, задушений в обіймах іншого персонажа?
  - 9. Хто вищав: «фі-фі-фо-фу»?

(Журнал «TEATP APTC», Вікторина «Мучитель», Вміщується, як пише журнал, для підвищення культурного рівня чи-

### ЧРЕВО АМЕРИКИ

Критик Кларенс Кей вимагае, щоб до американських п'єс і кінофільмів, які йдуть на европейський ринок, спеціально додавалися бенкетні епізоди. Подібні вставні сцени, на думку Кларенса Кея, не тільки приємно п'яни-тимуть голодуючих жителів континенту, але й переконуватимуть іх у тому, що американ-ський образ життя найблагорозумніший і най-щасливіший. А це кінець кінцем відіграє свою політичну роль і підтримає діяльність амери-канських дипломатів.





### МАЙСТЕР НА ВСІ РУКИ

Німецький фашист барон фон-Штроль звернувся до журналу «Скрін Райтер» з листом, в якому пише: «У мене надзвичайно багатий досвід роботи з діапазоном від розвідувальної діяльності на користь гітлерівського генерального штабу і до полювання на левів в Африці. Це свідчить про те, що я міг би бути корисним і для американської кінематографії... Я погодився б на першу-ліпшу роботу, починаючи від писання сценаріїв і кінчаючи акторською діяльністю в будь-якому фільмі».





### АЖ СОБАКИКАЗЯТЬСЯ

Якийсь Генрі Іст подав у суд на режисера Бед за те, що собака, проглянувши кілька його «фільмів з жахами», почав кусати свого («ФІЛЬМВЕЛЬТ»).



### ЗАКОННИЙ ДРЮЧОК

В штаті Алабама чоловік має законне право провчити свою дружину, що провинилася, «ломакою, не товщою 2-х пальців у діаметрі».

### з молодих, TA PAHHI

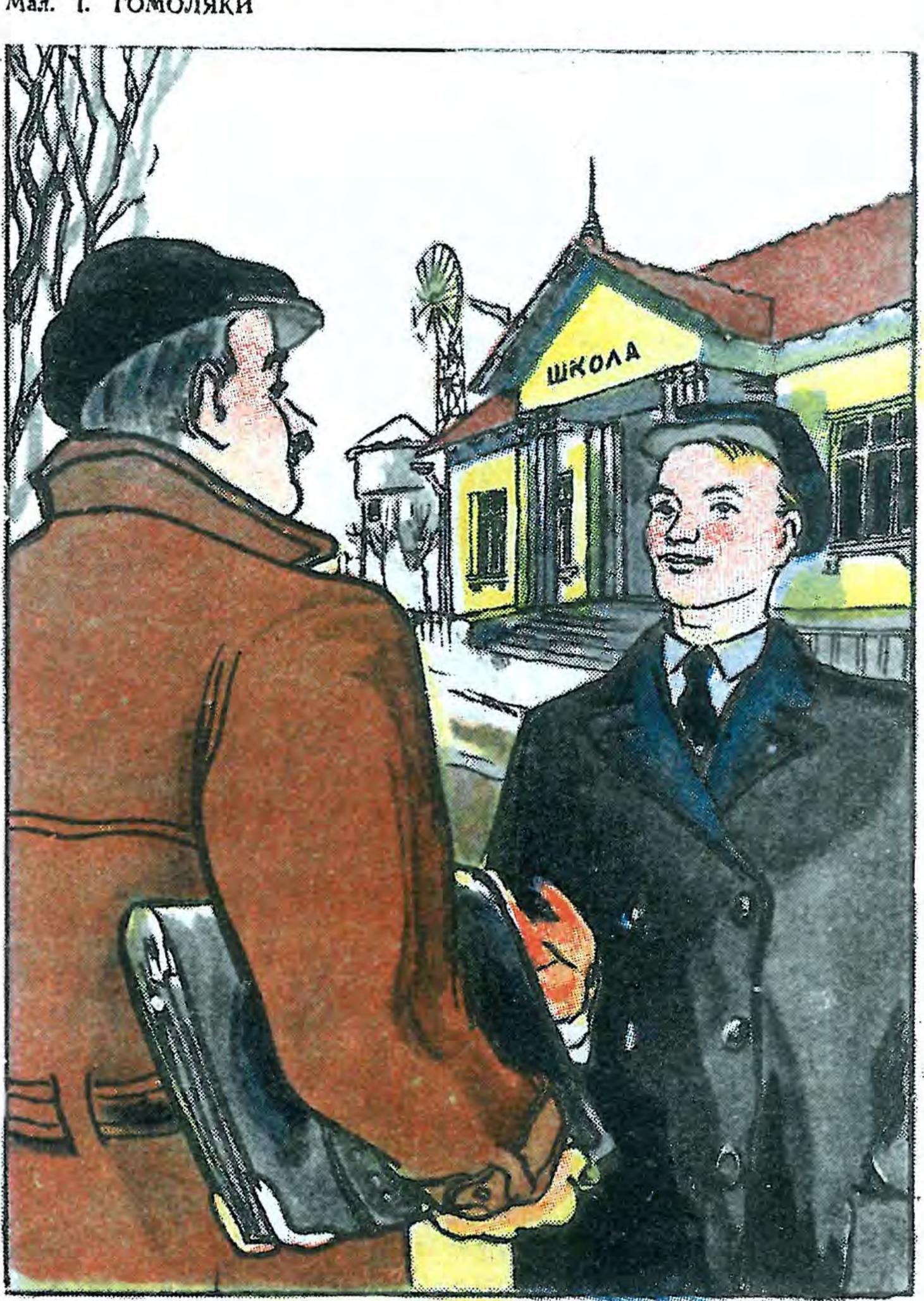
В одній з нью-йоркських шкіл група учнів, начитавшись дитячих журналів «Повісті і картинки», в яких на всі лади смакуються злочини та убивства, організувала банду, що тероризує не лише школярів, а й учителів. У коридорах цієї школи постійно патрулю-ють два озброених з ніг до голо-ви полісмени. Один полісмен та-кож присутній на уроках матема-тики, бо викладач цієї дисципліни одержав уже декілька загрозливих записок.

(Журнал «САТУРДЕЙ РЕВЮ ОФ ЛІТЕРАЧУР»).



Ілюстрації В. ГЛИВЕНКА

Мал. І. ГОМОЛЯКИ



— Не нахвалимося ми нашими вчителями: самодіяльними гуртками керують, у хорі співають, фізкультурників треніюють, стінні газети випускають, сільраді допомагають...

- А учні ними задоволені?

— Цього не можу сказати — вони їх рідко бачать...

Олександр ЛЕВАДА

На сторінках мистецької газети цей критик завівся якось непомітно. Спочатку він приніс до редакції надзвичайно вчену і надзвичайно теоретичну статтю «Трансляція образу шекспірівського Фальстафа в українську народну пісню «Ой кум до куми залицявся».

Стаття була така превчена і така претеоретична, що Лі не второпав як слід навіть сам редактор. Особливо приголомшили редактора гакі стократ повторені у статті вислови, як от «трансцендентальна сутність домінантних елементів модернізованого резонансу мистецтва Атлантиди», «вірулентність західних сюжетів, реальна сома яких — космос» або «фундаментальна функція апофеозу специфіки форми». Загалом же критик доводив, що невідомі автори пісні «Ой кум до куми» запознчили образ куми в середовищі віндзорських кумась з п'єси Шекспіра, а значить і кум з цієї пісні є ніхто інший, як англійський гультяй і зальотник сер Фальстаф.

Не встиг ще редактор дочитати статтю, як в редакторському кабінеті з'явнвся сам автор статті. Кивнувши злегка головою на знак привітання і упевнено взявши цігарку з розкритого редакторського портсигару, він показав очима на статтю і підморгнув:

 Прочитали? Правда — клас? Звичайно. неуки не зрозуміють. Профани не погодяться. Але справжні знавці мистецтва підтримають. Справжнім знавцям зрозуміло. Нам з вами зрозуміло. Мені і вам.

Редактор нерішуче прокашлявся і запитав: - А ви показували статтю ще кому-не-

— Звичайно, — відразу ж відповів критик.— Адже це частина моеї дисертації на звання кандидата. Ті знае критик Ульсон. І критик Розенпуд. I кандидат наук Уревич. Коли хочете, я зараз подзвоню йому.

, не чекаючи редакторової згоди, він відразу ж набрав номер якогось телефону, фамільярне прокричав у трубку кілька слів передав трубку редакторові.

Хвилину послухавши, редактор закивав го-

— Так, так... Я, власне, і сам думаю, що... Звичайно. тільки неуки... До побачення.

А вже через тиждень в редакції мистецької газети стало якось просто тісно від цього нового нештатного співробітника. Він примудрявся заповнювати собою одночасно всі кімнати редакції. Він писав статті, приймав відвідувачів, консультував, безперервно дзвонив по телефону, розповідав «по секрету» плітки анекдоти про всіх акторів і режисерів столичних театрів. Розмовляв він з такою зверхністю і такою впевненістю, що у відвідувачів редакції складалося враження, що він тут — найголовніша персона.

У мистецькій газеті критик підписував свої статті коротко: «Л. Альба». А в журналі «Сцена», розрахованому на значно вужче коло читачів, його підпис був виразнішим: «Лео Альбіонський».

Писав Альбіонський головним чином рецензії на сучасні п'єсн і спектаклі. Назви цих рецензій завжди починалися словами «Провал» або «Чому зазнав невдачі...»

Крім рецензій, з-під пера Альбіонського з'явилося також кілька статей, які він називав «літературознавчими екскурсами». Найголовнішими з них він вважав статті «Наталка з Полтави як репродукція Джульєтти з Верони», «Вплив Луїзи Міллер з п'єси Шіллера на Катерину з «Грози» Островського» і «Оперета «Циганський барон», як мірило і зразок». Після цієї статті кандидат наук Уревич, виступаючи на зборах у театральному товари- моїх статей?

стві, прилюдно сказан, що відтепер сам Альбіонський є мірило і зразок і взагалі — авто-

Одного разу драмсекція Спілки письменників надіслала Альбіонському на консультацію п'єсу молодого драматурга Ланового. П'єса була про колгоспну молодь, про її працю, любов і дружбу. Альбіонський прочитав рукопис, поморщився і зажадав зустрічі з автором.

На другий день Лановий прибув.

— Сідайте, — сказав Альбіонський. — Сідайте і не хвилюйтесь. Я вже підготував рецензію на вашу п'єсу, але повірте, що не все ще втрачено. Ваша біда в тому, що у вас неправильні уявлення про мистецтво. Насамперед, скажіть мені: ви читали Ібсена?

- Звичайно, читав. Адже я закінчив уні-

— Давно?

— Вже два роки. А після того поїхав працювати в село.

- От бачите! Значить, твори Ібсена ви забули. Ну, скажіть самі: чи ж схожа ланкова Катерина з вашої п'єси на Нору Ібсена? Чи ж схожий ваш парторг Гаркуша на ібсенівського

Не схожі, — погодився Лановий.

- То як же ви могли подумати, що ваші герої — це повноцінні драматургічні образи? А-я-я-я-й, товаришу Лановий. Для мене ясно, що у вас неправильні уявлення...

Але Лановий не дав йому договорити.

 Це у вас, товаришу Альбіонський, неправильні уявлення, а не в мене.

— Що?! — скипів критик. — Та чи знаєте ви, з ким розмовляете?

— Знаю. Я з вами давно знайомий. — Ви хочете сказати, що знаете мене

- Не тільки з них, а й з творів Салтикова-Щедріна, Белінського. Бо ви ніхто інший, як сумнозвісний Неуважай-Корито, безпачпортний бродяга в людстві.

I Лановий рішуче попрямував до дверей.

— Ну, почекай же, — прошипів йому вслід Альбіонський. — Я збирався надрукувати рецензію про твою п'єсу лише в мистецькій газеті, а тепер...

Альбіонський почав нервово заклеювати свою рецензію в пакет.

Незабаром критик Альбіонський зайшов до редактора мистецької газети, щоб здати до друку свою нову статтю «Так будемо ж учитися у Едгара По!» Несподівано він зустрівся з Лановим. Холодно кивнувши драматургові,

Альбіонський зневажливо процідив: — Наша зустріч випадкова, і я прошу не розпочинати зі мною ваших зухвалих суперечок. Іх скоро оцінить преса.

— Вже оцінила, — відповів Лановий. — Ось сьогоднішній номер газети.

Альбіонський рвучко розгорнув газету, глянув на підвальну статтю і раптом остовпів: над статтею чітко вирізьблювався виразний заголовок: «Безрідний космополіт Альбіонський та його покровителі».

-- Що?... Що?... - хрипко загукав Альбіонський. — Це нечувана річ! Я зараз подзвоню до Ульсона, до Розенпуда, до Уревича...

— В статті говориться і про них, — спокійно відповів Лановий: — «Його покровителі» це якраз вони і є.

Альбіонський не сказав більше ні слова. Люто глянувши на Ланового, він рвучко попрямував до дверей. Двері мистецької газети на мить відчинилися, випустили Альбіонського з редакції і щільно зачинилися за ним. Всерйоз. Надовго. Назавжди.

# HE BIP OYAM CBOÏM

- Давайте, діточки, я вам книжку почитаю! Хорошу книжку: Чехова, Антона Павловича!

Чули про Чехова? Чули! Чули! — залунало з усіх боків.

Ганна Карпівна, старенька вчителька, зібрала своїх вихованців і приготувалась прочитати їм оповідання А. П. Чехова.

— Ну, слухайте, діточки!

Ганна Карпівна одягла окуляри, взяла в руки книжку і ніжно погладила її. Книжка була хорошій твердій голубій палітурці, а на ній

### Школьная библиотека классиков А. П. ЧЕХОВ

Избранные произведения.

«Радянська школа»

-- Тихо, діти! Слухайте! Вчителька перегорнула дві сторінки и поча-

— Дед Архип и Ленька...

Хтось із дітей зразу вигукнув: - Горький! Олексій Максимович!

Ганна Карпівна зніяковіла... — Так, так... «Дед Архип и Ленька»... Пра-

вильно! Горького! - Подивилася на обкладинку, — Та ні: А. П. Чехов! Ясно написано! Придивилася ще раз. Перегорнула сторінки

На обкладинці А. П. Чехов, а в середині твори О. М. Горького.

I портрет у книзі Горького...

Зніяковіла Ганна Карпівна.

— Дітки, — сказала вона. — Читати Чехова сьогодні не будемо.

Незручно було Ганні Карпівні соромити перед учнями видавництво «Радянська школа», що ото так видає книжки: на обкладинці Чехов, в середині — Горький.

Почервоніла-почервоніла Ганна Карпівна: зно ву кажу — незручно їй було за видавництво.

А видавництво «Радянська школа»?! А бракороби з Харківської книжкової фабрики ім. Фрунзе?!

А фабричний контролер № 2?! Вони червонітимуть, чи ні?!

Остап ВИШНЯ.

ЕЛО Радаліьку, кажучи словами поета, на карті генеральній круж Що бить рекорди річ для нас не нова, її колгоспів. Кругом по селах демонструються кінофільми, тільки нас Прославлена Марія Ісакова. пересувки обминають десятою дорогою. Недавно, правда, одержали ми Всі іноземці — перемоги свідки — Але так і не дочекалися — не туди повідомлення надіслали, адресу переплутали.

до культурних потреб села.

### ВІТАЄМО І ВАС, т. МЕЛЬНИКОВ!

ЛЯ початку -- кілька цифр. У 1948 році Шосткинська райспо-- живспілка виконала план заготівлі яєць на 44,8 процента. А як працює райспоживспілка цього року?

Знову ж таки, надаемо слово цифрам: січневе завдання по заготівлі яець виконане на 27,6 проц.

Отже, заготувачі продовжують працювати по... Поспішати з висновками, однак, не рекомендуемо. Давайте краще довідаємось, як оцінили діяльність цих заготувачів керівники Сумської облепоживепілки. Тим більше, що зробити це неважко, маючи під рукою таку пошто-

### «Шостка райспоживспілка Онупрієнкові

Вітаю заготівельний апарат Вашої райспоживспілки виконанням січневого плана яйцепоставок тчк правління облепоживепілки упевнене в тому, що квартальний план яйдезаготівель вашому району буде виконаний достроково 15 березня.

Застголови правління Мельников».

Вітаємо і вас, товаришу Мельников, з «успіхами» підлеглого вам заготівельного апарату.

### наш секрет

— I звідки в них взялася така швидкість, Нестримний темп, могутня сила ця?

Народ вступив в епоху комунізму, I кожен прагне — тільки уперед!

Микола СИНЬОВ.

# "ЛОНДОН — ВАШІНГТОН"

«Північно-Атлантичний пакт»? — Так це ж не пакт, а копія Того, що знали ми колись Під назвою такою:

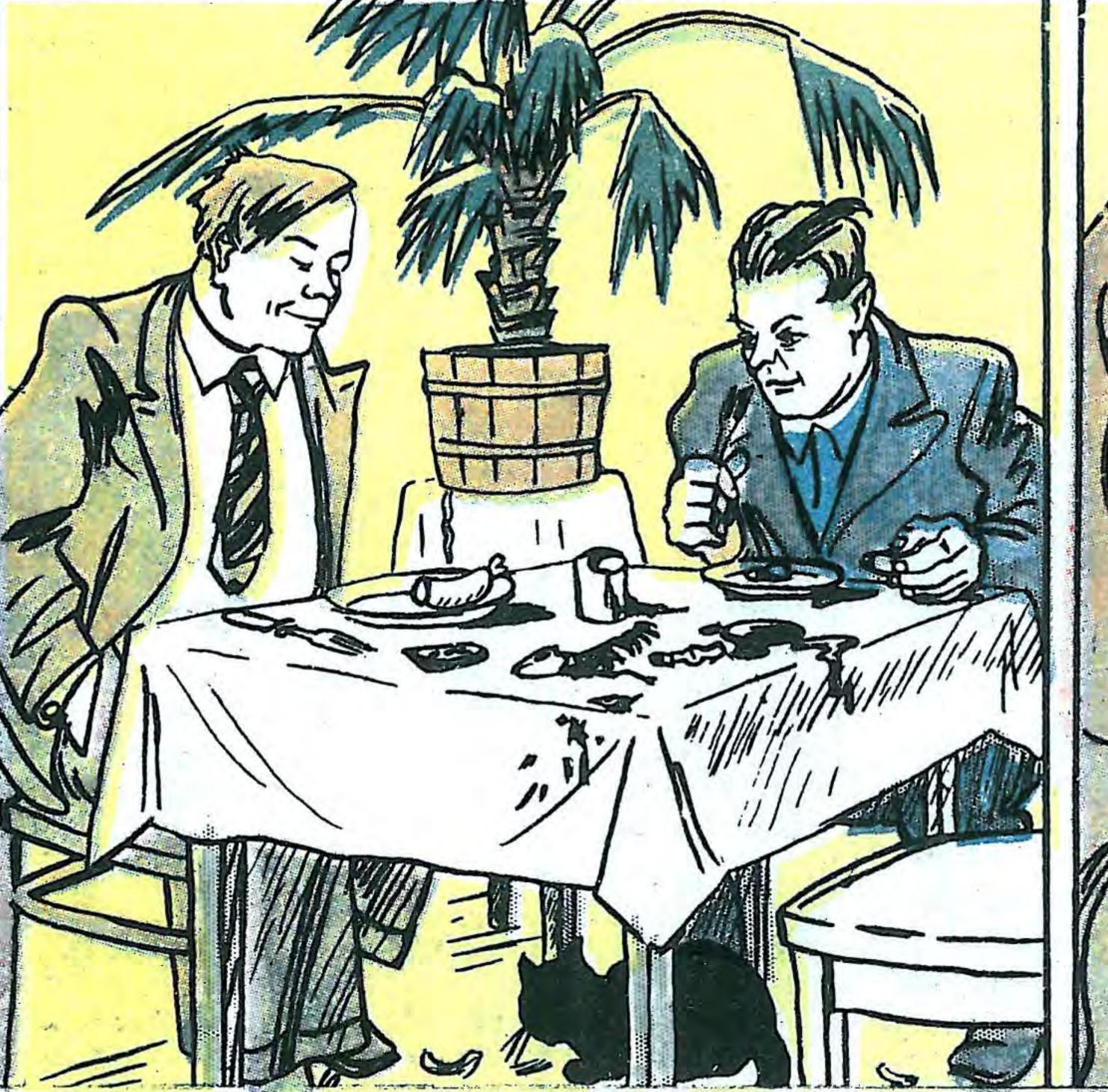
Рим-Берлін і Токіо»...

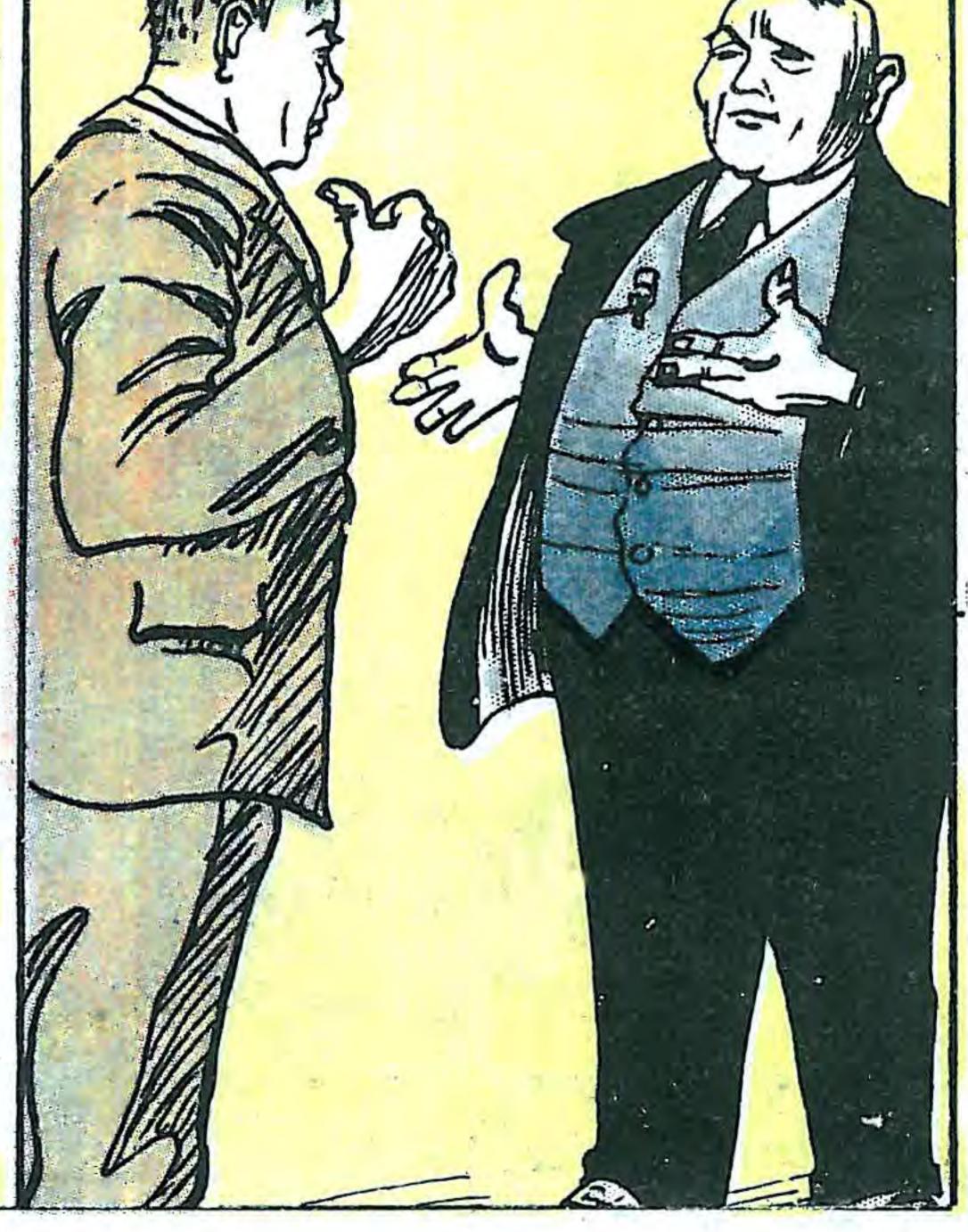
P. S. В перекладі ж з англійського Тут інший чути тон: Не «Рим-Берлін і Токіо», А... «Лондон-Вашінгтон».

Віталій ЯРОШ.

Мал. Р. МЕЛЬНИЧУКА

результаті відсутності належного контролю, в ряді громадських Тдалень грубо порушуються норми розкладок, завищуються ціни. Такі факти бувають здебільшого там, де директор підприємства, секретар парткому, голова завкому особисто не бувають у Тдальнях... (З доповіді тов. М. С. ХРУЩОВА на XVI з'їзді КП(б)У).





ЗАЧАРОВАНЕ КОЛО

- Чому в нашій їдальні таке безладдя? — Директор сюди ніколи не заглядає — от чому...

— Чому ви, товаришу директор, ніколи в їдальню

- Як вам сказати?.. Та туди й заглянути страшно.

# швець, і жнець...

У СЕЛІ Красне (Кобиляцького району) про М. Ф. Браславця кажуть: «Він у нас і швидкий і хапкий». Займає Браславець дві посади в одній школі, а на додачу

Відмикає Браславець клуб лише в неділю і починає показувати молоді, як танцювати танго і фокстроти. Хлопці й дівчата, побачивши. які колінця викидає Браславець, розбігаються, а він знову вішає замок на двері.

До чого ж він дофокстротиться?

— Дзуськи... Не дам!

ще й сільським клубом завідує:

## HE ДАМ! - СКАЗАВ ПОНОМАРЕНКО

ЕРУЮЧИЙ Лазірківською районною філією держбанку т. Пономаренко грубо ставиться до своїх клієнтів. І нічого особливого в цьому немає: названий керуючий, мабуть, обрав унтер-Пришибеева зразком для наслідування. Але ито дав право редакції райгазети «Сталінець» критикувати

г. Пономаренка?! Написали в газеті — а тоді ще й посилають свого рахівника за зарплатою!

— Дайте гроші! Пономаренко розмашисто, як і треба, трахнув кулаком об стіл і за-

I не дав... З приводу цього Перець може з певністю заявити, що колектив редакції газети «Сталінець» зарплату одержить, як одержить по заслугах зарозумілий Пономаренко!

# чи існує радалівка?

ком позначено не завждн. Очевидно, цей факт і є причиною того Це показала хороше усім що наш райвідділ кінофікації не помічає існування Радалівки і двох У городку норвезькому однім повідомлення: вислали кінопересувку. До трьох годин ночі чекали її. Дивуються і досі без кінця:

На карті Полтавської області Великі Кринки позначені, як рай- Темп? центр. Це пишеться для того, щоб Полтавське обласне управління кі- Від життя Радянської Вітчизни нофікації знало, де міститься райвідділ кінофікації, такий «уважний» У цьому наших успіхів секрет!



ПО-ПЕРШЕ, ПО-ДРУГЕ Й ПО-ТРЕТЄ

По-перше, шановний читачу, тебе, мабуть, цікавить, хто ці два мужі. По-друге, — чому вони потрапили на сторінки Перця.

По-друге, — чому вони погращили на сторими пердил.
По-трете, — чому вони так соромливо одвернулися.
Відповім коротко. По-перше, — хто вони? Один з них — директор жданівського заводу металовиробів С. М. Філіппов, а другий — директор одеського заводу ім. Хворостіна І. Д. Банников.

По-друге, потрапили вони на сторінки Перця тому, що один з них провалює, а другий зриває виробництво кукурудзосаджалок до весняної сівби. Обоє ж разом в січні і лютому недодали колгоспам республіки близько 40 тисяч кукурудзосаджалок.
По-трете... Ну, а по-трете зрозуміло з «по-другого». Самі подумайте,

хіба можна з такими показниками людям в очі дивитись?



### м'ясники-фокус

Полтава. Міський базар. За прилавком сто-їть огрядний чолов'яга. Він у білому фартусі й чорних шкіряних нарукавниках. Чолов'яга

— Я м'ясник-фокусник. Зарізав для Полтав-ської райспоживспілки корову, а вона без серця! В акті забою корови серце й справді не зга-

дується. А в багатьох корів, крім сердець, невистачає й інших важливих деталей організму. Як вони жили без них — один м'ясник-фокусник знае!

А заготувач Д. Мищенко «купив» втридорога якусь зачаровану корову. Не встиг заплатити неї, як вона... розтала. Де тільки не шукали ії! Навіть у чайній, де пили могорич за вдалу комерцію! Зникла корова! По закупочній квитанції № 20 — е, а куди поділася -

Вдруге нечистий поплутав Мищенка на забої корови. Він склав акт забою й виходу м'яса на два дні раніш, ніж купив корову!

всі ці чудеса-фокуси творяться з благосло-віння голови Полтавської райспоживспілки т. Рудяти й головбуха т. Шпакова, які віддали справу заготівель у руки всяких пройдисвітів-спекулянтів. А ті й раді. Трійка цих діячів — Я. Драчко, І. Міц та Д. Мищенко — лише на закупках 68 голів скоту «переплатила» понад

максимальні ціни коопторгу велику суму. Керівники райспоживспілки дозволили самим заготувачам різати скот. Драчкові це припало до серця. Він зробив якусь «побутову послугу» (так ці гендлярі називають хабаріі) зав. убойним пунктом № 3 «Заготживсировини» Заславському. А Заславський видав Драчкові чисті бланки актів забою з печаткою й трьома підписами. Драчко пише на цих бланках все, що підказує йому його буйна пройдисвітська

М'ясо продають у м'ясорозрубувальному павільйоні нештатні продавці. Тут порядкує старший рубщик павільйону М. Кулик. Він вянайшов власну теорію додаткової вартості. В йо го інтерпретації це — сума, яка в процесі спекуляції додається до планової й розподіляється по кишенях заготувачів та їх помічників.

На полтавському базарі тепер орудує ціла зграя м'ясників-фокусників, зв'язаних круговою порукою й взаемною виручкою. Тільки семеро з них, спекулюючи на виписані їм під звіт кооперативні гроші, перепродали через нештатних продавців ніде незаприбутковані м'ясопродукти на 246.073 крб. I знову серед цієї сімейки на-трапляємо на Міца, Драчка і Мищенка. Кооперація закликана боротися проти спекуляції і спекулянтів, а в Полтаві вони живуть дружно! Але як потрапив до компанії м'ясників-фо-

кусників керуючий Полтавською обласною конторою держбанку т. Голубев?

Виявляеться, що спекулянт Драчко эробив - купив Голубеву «побутову послугу» кабанчика. Гроші на цю покупку видав Жат-

ников, завідуючий крамницею № 4. Розпорядження про видачу цих грошей дали голова райспоживспілки Рудяга й головний бухгалтер

Кабанчика закололи. Сало залишили т. Голубеву, щоб поправлявся. М'ясо й голову реалізували через магазин № 4, а виручені гроші через касира райспоживспілки Іщенка передаля тому ж таки Голубеву... Так потрапив в обійми м'ясників-фокусників керуючий обласною конторою держбанку. Тепер Голубев уже «свій». Він ніколи вже не відмовить їм у незаконних видачах підзвітних сум!..

Коли інспектор-ревізор Головного управлін-ня в справах кооперації при Раді Міністрів по Полтавській області т. Батюнін почав розплу-тувати цей злочинний клубок, до нього на квартиру з'явився якийсь невідомий, залишив пакуг ж і зник. У пакункові було... сало! Тов. Батюнін склав акт. А м'ясники-фокусники, вирішивши, що Батюнін уже з'їв першу «побутову послугу», підіслали невідомого з новим па-кунком. Тов. Батюнін схопив цього пройдисві-та і передав до рук міліції. А через кілька днів цей представник м'ясників-фокусників почав розгулювати на вулицях Полтави.

Щось довгенько гуляють по Полтаві м'ясники-фокусники. Чи не пора й честь знати.

> Петро ЛУБЕНСЬКИЙ, спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.



НА ПЕРСИДСЬКОМУ КИЛИМІ Східна гостинність і західне нахабство.



### дорогия перецы

Послухай лише, що втнула адміністрація Недригайлівського плодоконсервного заводу. Півроку на заводі пустувала квартира з

двох кімнат. Робітники, що довгий час уже туляться на приватних квартирах, не раз просили адміністрацію:

Та он же вільна квартира. Дайте ж доз-

віл поселитись...
— Що ви?! — жахалась адміністрація. — Це ж готель для приїжджих. Це для гостей. Приїжджих довго не було.

І, нарешті, гостя, яку так довго ждали, при-була і зайняла готель. Гостя не проста, а в білій, натуральній шубі і така поважна, що і

їсти, і пити носять їй у номер.
Та відкриємо секрет! — вищеназвана персона є ніхто інша, як... коза самого завідувача відділу кадрів.

Скоро в кози будуть і «кадри»... козенята. Порадь, Перче, як нам випровадити таку гостю, бо по всьому видно, що вона оселилася надовго?

п. коровайний.

Недригайлів, Сумської області.

ВІД ПЕРЦЯ. Думаю, що найкраще влаштувати такі проводи на засіданні завкому. А якщо, скажімо, коза впреться, то тоді зробіть просто — переселіть її в кабінет завідувача відділу кадрів. Отак і зробіть!



ШАНОВНИЯ ПЕРЧЕ!

Запитай, будь ласка, у начальника Київського обласного управління зв'язку т. Батури начальника Черкаської райконтори зв'язку Локтьова: чим їх прогнівило наше село Байбузн, що вони закрили тут поштову філію? Існувала філія з 1928 року, і, раптом, на 21 році — чимсь комусь не догодила. Сказати б, нерентабельна була — так ні, в 1948 р. філія виконала фінансовий план на 103 проц. І листоноші е, і перевізник пошти є. А люди вимушені ходити аж за 9 кілометрів по свою ко-респонденцію. Чям це пояснюють тт. Батура і Локтьов — не знаємо. Запитай їх — може вони хоч тобі скажуть.

Голога виконкому сільради ГНІДЕНКО, заступник голови — КЛИКОВ, секретар — ЧЕПУРНИЙ.



### товаришу перецы!

У нашому колгоспі — 1496 га хорошої орної землі. Є ферма (202 голови рогатої худоби), 37 коней. Є свині, вівці...

А в Бобринецькому райсільгоспвідділі є люди, які піклуються про розвиток тваринництва: завідуючий — Іванов, плановик Гуйван, головний агроном Руденко. Думали, думали вони і запланували нам: посіятя цього року 17 га однорічних трав. 17 га! І ні сотки більше.

Мало, товариші! Невистачить корму худобі! — заявили ми.

— Вистачить, — кажуть.

У нас же коні...

— Ну й що ж...

БФ 00969.



- У нас воли...
- Ну так що ж...

...вівці!

Правильно... це ми знаемо...

От характер у товаришів! Поставили цифру в графу, а там хай хоч трава не росте!

Р. БІЛОКОНЕНКО.

голова колгоспу ім. Воровського. Бобринецький район на Кіровоградщині.



### дядю перецы!

Ми, Галинка та Миколка Онопрієнки, звертаємося до тебе з величезним проханням: допоможи нам, будь ласка, перевести на папір картинки, куплені в магазині Книгокультторгу. Скільки ми не старались, але в нас нічого не вийшло. Лише гроші даремно перевели.

Наші дідуню кажуть, що ці картинки тому

переводними й звуться.

### ЯК У ТРОПІКАХ

У багатьох установах не дбають про заощад-ження палива. В приміщеннях занадто жарко-



Мал. ГРІ

Ой, коли б швидше літо, щоб хоч трохи прохолонути.

Нас, дядю Перець, ще цікавить таке питання: чому випуском переводних картинок займаеться київський керамічний завод? Невже масться кинським керамічний заводі тевме йому робити більше нічого? Чи може директор цього заводу Олександр Леонтійович Барак ніколи не читав байки Івана Андрійовича Кри-лова, де він застерігав: «Біда, як пироги та стане швець ліпити, а пекар чоботи робити»?

Учні Микола та Галина ОНОПРІЄНКИ.



### ЛЮБИЯ ПЕРЧЕ

Чи знаеш ти, що таке КДУ?

Поясню: так названі короткострумінні дощувальні установки, які виробляє Дніпропетров-

ський механічний завод. Чому цей апарат зветься короткострумінним. ми дізнались лише тоді, коли спробували ним скористатись. Під тиском насоса дощувальна установка ледь бризнула водою і зразу ж за-

Після цього короткі струмки побігли із всіх клапанів. Не встигли замінити клапани, як по-текло із тих місць, де поставлені водонепроникливі прокладки.

Цікаво, чи відомо дирекції цього заводу, що вона несе відповідальність за випуск браку? Чи може вона відгородила себе од відповідальності якоюсь непроникливою прокладкою?

АЦЕХОВСЬКИЙ,

директор Цюрупинської школи садоводів.



### товаришу перецы

Не можна сказати, що міські організації Лозової не приділяють уваги своєму парку. Минулого літа в ньому панувало надзвичайне пожвавлення: до пізнього вечора там лунали голоси численних мешканців Лозової, яким міськрада наділила на території парку городи. І те-пер наш парк не пустує — там з дозволу міськкомунгоспу ведеться жвава порубка дерев на будівельний матеріал.

При такому піклуванні про зелені насадження у нас скоро не можна буде знайти ні де-ревця, ані лозинки. Як спогад про це залишиться тільки одна назва нашого міста -Ло-30Ba.

> П. КРАВЧЕНКО, н. чернявський.

м. Лозова, Харківської області.

### перець допоміг

У № 3 ПЕРЕЦЬ вмістив фейлетон під заголовком «Здоровенькі були!» — лист голові виконкому Київської міської м

му флоту приміщенням забезпечено.

У тому ж журналі було надруковано замітку «Счотчица-переглядчица». Наказом по Укрпапіртресту директорові Попінківського паперово-целюлозного комбінату т. Топольнику та головному інженерові комбінату оголошено догану я запропоновано вжити заходів до повної ліквідації браку.

Група вчителів поскаржилася ПЕРЦЮ на грубу по-ведінку та погану роботу завідувача Мостівського (Одещина) рабвідділу народної освіти т. Пискунова. Одеський обласний відділ народної освіти повідомив, що Пискунова знято з цієї посади.

Редактор Ф. МАКІВЧУК, РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Видавинцтво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

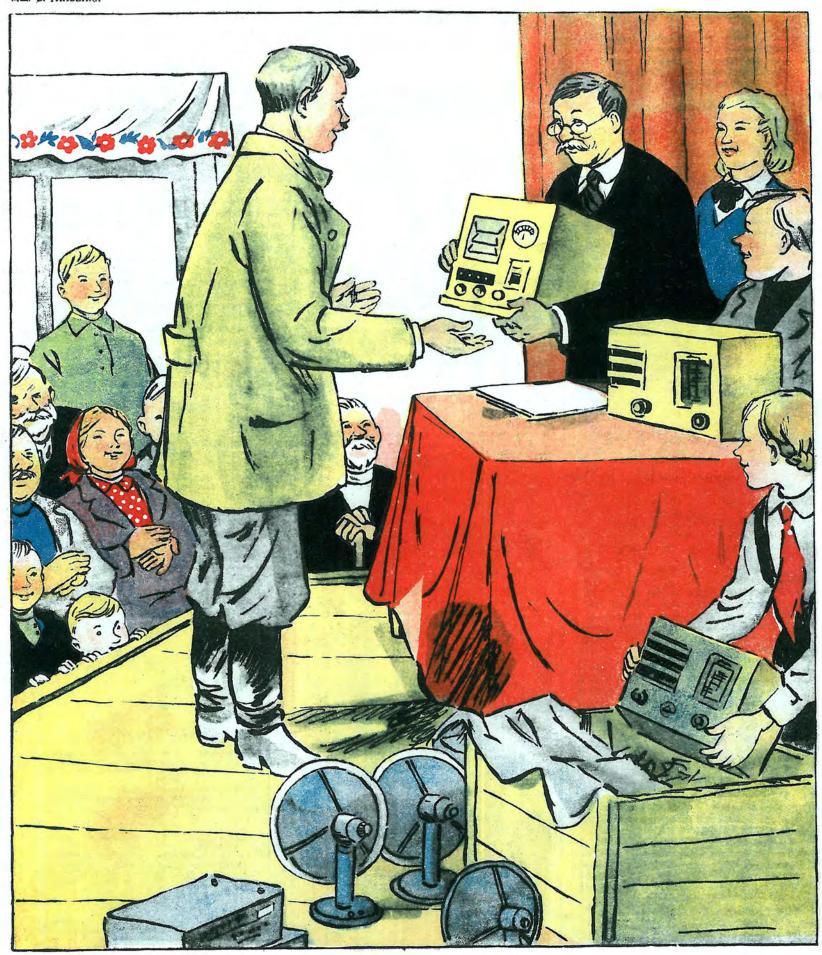
Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59.

Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 6 (161) (на украянском языке).

Підписано до друку 17.III. 1949 р.

Формат 68 × 105 см. 1 друк. арк. Зам. 944. Тираж 55.000 прим.



хороша весняна радіопередача для колгоспників